

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **Hí spead s. r. o.**, se sídlem Chudenická 1059/30, Praha 10, zastoupená Mgr. Pavlem Bučinou, advokátem se sídlem T. G. Masaryka 108, Kladno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 12. 2021, č. j. 31 Af 17/2020 – 64,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 19. 2. 2020, č. j. 7271/20/5000-10610-711361, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil platební výměry Finančního úřadu pro Královéhradecký kraj (dále jen „*správce daně*“), jimiž správce daně vyměřil žalobkyni odvody za porušení rozpočtové kázně. Žalobkyně čerpala dotace od Ministerstva životního prostředí ve výši 4 340 055,80 Kč a od Státního fondu životního prostředí České republiky (dále jen „*SFŽP*“) ve výši 255 297,40 Kč na realizaci projektu zajištění sběru a svozu biologicky rozložitelného komunálního odpadu ve svozové oblasti Nový Bydžov.

[2] Správce daně provedl u žalobkyně daňovou kontrolu, při níž dospěl k závěru, že žalobkyně porušila rozpočtovou kázeň dle zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla) tím, že

(a) použila dotační prostředky na úhradu nákladů vzešlých ze zadávacího řízení, v jehož průběhu došlo k porušení zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách; (b) mezi způsobilé výdaje zahrнула částku ve výši 1 587 414 Kč, avšak tento výdaj nebyl oprávněný; a (c) nezabezpečila řádný provoz předmětu podpory (oddělený systém sběru o celkové kapacitě minimálně 380 t/rok) po dobu 5 let od ukončení realizace akce. Správce daně proto vydal platební výměry, jimiž žalobkyni vyměřil odvody za porušení rozpočtové kázně do Národního fondu a do SFŽP v částkách odpovídajících 100 % poskytnutých dotací.

[3] Dalším rozhodnutím ze dne 26. 6. 2020, č. j. 24424/20/5000-10610-711361, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil platební výměry správce daně na penále za prodlení s odvody za výše uvedená porušení rozpočtové kázně.

[4] Proti oběma rozhodnutím žalovaného (jak jsou vymezena v odstavcích [1] a [3] výše) brojila žalobkyně samostatnými žalobami, které Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „*krajský soud*“) spojil ke společnému projednání, a rozsudkem ze dne 15. 12. 2021, č. j. 31 Af 17/2020 – 64, je zamítl jako nedůvodné.

[5] Nedůvodnou shledal krajský soud námitku, že správce daně neprovedl žalobkyní navržený důkaz (výslech svědků). Správce daně dospěl k závěru o nadbytečnosti takového důkazu, neboť svědecká výpověď členů hodnotící komise a Martina Kroupy by nemohla mít vliv na zjištění pochybení žalobkyně. (Martin Kroupa je synem zakladatele žalobkyně, a současně byl v rozhodné době jednatelem a jediným společníkem společnosti Martin Kroupa – autodoprava spol. s r. o., která se podílela na plnění předmětu veřejné zakázky, neboť úplatně převzala smluvní závazek od vybraného dodavatele – pozn. Nejvyššího správního soudu.) Čtyři členové hodnotící komise byli zaměstnanci společnosti, jejímž společníkem byl Martin Kroupa, což svědčí o podjatosti těchto osob. Se závěry o podjatosti svědků a z toho vyplývající bezpředmětnosti jejich výslechu se krajský soud ztotožnil.

[6] Krajský soud nepřisvědčil žalobní námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného a předcházejících rozhodnutí správce daně, neboť se v odůvodnění těchto rozhodnutí daňové orgány řádně vypořádaly s argumentací žalobkyně. Dále krajský soud konstatoval, že správci daně nelze vytýkat, že ve zprávě o daňové kontrole vycházel z výsledku kontrolního zjištění, neboť se jedná o standardní postup. Správce daně dle názoru krajského soudu rovněž nepochybil, jestliže do výsledku kontrolního zjištění zahrnul mimo skutkových zjištění také jejich právní hodnocení. Žalobkyně tvrdila nedostatečné zjištění skutkového stavu, nicméně nespécifikovala, v čem spatřuje pochybení správce daně (vyjma neprovedení výslechu svědků). Krajský soud konstatoval, že žalobkyně porušila rozpočtovou kázeň tím, že použila dotační prostředky v rozporu s podmínkami jejich poskytnutí, přičemž nezáleží na tom, zda byly použity pro stanovený účel. Nedůvodnými shledal krajský soud také námitky proti rozhodnutí žalovaného, kterým potvrdil platební výměry na penále za prodlení s odvody za porušení rozpočtové kázně, neboť jimi žalobkyně nerozporovala splnění zákonem vymezených podmínek pro stanovení penále.

[7] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobkyně (dále jen „*stěžovatelka*“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

pokračování

[8] Stěžovatelka namítá, že se krajský soud nevypořádal s její žalobní argumentací a s „*flagrantním nedostatkem důkazů a tvrzení na straně správních orgánů*“, přičemž pouze nekriticky přejal závěry daňových orgánů a jejich pochybení bez dalšího přešel, respektive jim nepřikládal důležitost. Dále stěžovatelka namítá, že je jí přičítáno jednání třetích osob, totiž Martina Kroupy, který však nemá se stěžovatelkou nic společného. Stěžovatelce proto není zřejmé, za co je sankcionována. Rozhodnutí daňových orgánů a shodně i napadený rozsudek nejsou řádně odůvodněny.

[9] Ve zbytku kasační stížnosti namítá stěžovatelka vady daňového řízení, spočívající v podjatosti úřední osoby a zmatečnosti řízení (část III. kasační stížnosti). K tomu stěžovatelka pouze dodává, že správní soud tento nezákonný postup potvrdil. V části IV. kasační stížnosti stěžovatelka tvrdí, že daňové orgány nezjistily dostatečně skutkový stav.

[10] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje se závěry napadeného rozsudku. Podotýká, že kasační námitky stěžovatelky v podstatné míře kopírují námitky uplatněné již v žalobě. Stěžovatelka pouze obecně uvádí, že nesouhlasí s postupem krajského soudu, nicméně s jeho argumentací nepolemizuje. Ke kasační námitce přičítání jednání třetích osob stěžovateli žalovaný uvádí, že stěžovatelka tuto argumentaci neuplatnila v řízení před krajským soudem.

[11] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud nejprve věnoval pozornost otázce přípustnosti námitek uplatněných v kasační stížnosti; žalovaný totiž ve svém vyjádření trefně poukázal na to, že významná část jejího textu koresponduje žalobě. Nejvyšší správní soud z textu žaloby ověřil, že v části III. a IV. kasační stížnosti stěžovatelka žalobní argumentaci vskutku opakuje; takové námitky jsou však v řízení o kasační stížnosti nepřipustné, neboť nesměřují proti závěrům vysloveným krajským soudem (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Přestože stěžovatelka částečně přejímá žalobní argumentaci i v části II. kasační stížnosti (která je výše rekapitulována), přece jen zde navíc namítá, že se krajský soud nevypořádal s její žalobní argumentací, a v této části kasační stížnost tedy obsahuje sice velice obecnou, avšak projednatelnou (a přípustnou) kasační argumentaci [kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[14] Stěžovatelka konkrétně uvádí, že se krajský soud nevypořádal s jejím tvrzením o nedostacích ve zjištění skutkového stavu („*flagrantní nedostatek důkazů*“) v daňovém spočívající v tom, že daňové orgány neprovedly stěžovatelkou navrhovaný důkaz svědeckou výpovědí členů hodnotící komise a Martina Kroupy. Touto otázkou se krajský soud obsáhle zabýval v odstavci 32 napadeného rozsudku, kde mimo jiné uvedl, že „*Martin Kroupa*

zastupoval žalobce v zadávacím řízení, připravoval a vyhodnocoval zadávací řízení. Současně je jednatelem a jediným vlastníkem společnosti Martin Kroupa – autodoprava spol. s r. o., která se následně fakticky podílela na plnění předmětu veřejné zakázky. Čtyři členové hodnotící komise pak byli zaměstnanci společnosti, v nichž je Martin Kroupa společníkem, byli tedy podjatí. (...) Martin Kroupa je synem zakladatele žalobce. Předmětného projektu se účastnil tím, že objednal vozidlo u vybraného dodavatele, podepsal příkazní smlouvu na zajištění přípravy a vyhodnocení zadávacího řízení, zaměstnanci jeho společnosti se účastnili hodnocení podaných nabídek, (...) po určité době měl přístup k účtu žalobce, tj. zajišťoval veškeré finanční transakce v rámci projektu atd. (viz bod 51 napadeného rozhodnutí). Krajský soud s uvedeným hodnocením souhlasí a v plném rozsahu na něj odkazuje. Soud je stejně jako finanční orgány názoru, že za těchto okolností byl výslech navržených svědků bezpředmětný. Nelze si představit, že by jejich výpovědi mohly cokoliv změnit na jednoznačném závěru o pochybeních, kterých se žalobce dopustil v zadávacím řízení.“. Skutečnost, že se krajský soud ztotožnil se závěry žalovaného o nadbytečnosti svědecké výpovědi, nezpůsobuje bez dalšího nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Z výše citované části odůvodnění rozsudku je zřejmé, o jaké úvahy krajský soud svůj závěr o správnosti postupu daňových orgánů opírá, přičemž jeho argumentace je logická a srozumitelná. Nelze proto přisvědčit stěžovatelčinu tvrzení, že krajský soud argumentaci žalovaného pouze nekriticky převzal.

[15] Dále stěžovatelka jen obecně namítá, že se krajský soud nevypořádal s jejími žalobními námitkami. I v tomto ohledu však platí, že krajský soud v napadeném rozsudku řádně a srozumitelně vyložil důvody svého rozhodnutí, vypořádal se se všemi podstatnými žalobními námitkami a jeho závěry jsou podpořeny srozumitelnou a logickou argumentací.

[16] Nejvyšší správní soud též připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatelky o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí. Povinností správního soudu není reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; jeho úkolem je uchopit obsah a smysl argumentace účastníka řízení jako celku a vypořádat se s ní. Těmto požadavkům napadený rozsudek dostal. Kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

[17] Námitku, že je jí přičítáno jednání třetích osob, neuplatnila stěžovatelka v řízení před krajským soudem, ačkoli jí v tom nic nebránilo. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že tato námitka není přípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[18] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[19] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věta první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Žalovaný byl ve věci úspěšný, nevznikly mu však náklady přesahující běžný rámec jeho úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

pokračování

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 29. června 2023

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu